

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 621/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. septembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], t. č. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Milanom Trylčom, PhD., Advokátska kancelária, J. Kráľa 738/12, Senica, vo veci namietaného porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo 78/2014 zo 4. februára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. mája 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Tdo 78/2014 zo 4. februára 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 60/2008 zo 4. mája 2009 uznal *súd sťažovateľa* za vinného *zo spáchania zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1*

písm. a) Trestného zákona, za čo ho odsúdil s použitím § 41 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov a 8 mesiacov nepodmienečne. Okresný súd uznesením sp. zn. 2 Nt 19/2013 z 15. júla 2013 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“) zamietol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania vo veci vedenej pod sp. zn. 1 T 60/2008, a to s odôvodnením, že nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2011 uverejnený v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 428/2012 Z. z. (ďalej aj „nález ústavného súdu“) a strata účinnosti § 41 ods. 2 Trestného zákona prvej vety časti za bodkočiarkou je síce novou predtým neznámou skutočnosťou odôvodňujúcou povolenie obnovy konania, avšak trest uložený sťažovateľovi v pôvodnom konaní nie je v zrejmom nepomere k závažnosti činu a k pomerom páchatela, čím podľa názoru okresného súdu nemalo dôjsť k splneniu druhej podmienky odôvodňujúcej povolenie obnovy konania. Uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Tos 114/2013 z 1. októbra 2013 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“) bola sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu ako nedôvodná zamietnutá. Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie. Napadnutým uznesením najvyšší súd dovolanie sťažovateľa podané proti uzneseniu krajského súdu odmietol.

3. Sťažovateľ zhrnul svoje námietky proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu takto: «V zmysle Nálezu ÚS SR nie sú v ust. § 41 ods. 2 TZ slová za bodkočiarkou „súd uloží páchatelovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ v súlade s Čl. I. ods. 1 Ústavy SR. Dňom vyhlásenia Nálezu ÚS SR v Zbierke zákonov SR stratilo ust. § 41 ods. 2 TZ v dotknutej časti (t. j. slová veta prvá za bodkočiarkou) účinnosť.

...

Z ust. § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších právnych predpisov vyplýva, že strata účinnosti právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého jeho ustanovenia v zmysle Čl. 125 Ústavy SR, na základe ktorého bol zároveň pred touto stratou účinnosti v trestnom konaní vydaný rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť alebo nebol vykonaný, je vždy dôvodom na povolenie obnovy konania podľa ustanovení TP, a to bez

potreby skúmania splnenia ďalších podmienok v zmysle § 394 ods. 1 TP, nakoľko už samotná táto skutočnosť zakladá dôvod obnovy konania. ...

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že súd I. ako aj súd II. stupňa síce správne zistil skutkový stav veci, avšak tento nesprávne právne posúdil, keďže obnovu konania z dôvodu naplňajúceho § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov nepovolil, resp. sťažnosti proti uzneseniu OS Senica nevyhoviel. A zároveň nesprávne použil síce procesnoprávne ustanovenie § 394 ods. 1 TP, podľa ktorého skúmal splnenie podmienok povolenia obnovy konania, avšak podľa tohto ustanovenia mal obnovu konania výlučne len povoliť, t. j. bez skúmania splnenia tu uvedených podmienok, ktoré podľa môjho názoru majú hmotnoprávny základ (porušenie kvázi hmotnoprávneho ustanovenia), ak dôvod obnovy konania vychádza len zo skutočnosti predpokladanej v § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov.

Týmto bol (a stále je) daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) TP, pričom je zrejmé, že takéto porušenie zákona zásadne ovplyvnilo postavenie sťažovateľa, nakoľko za splnenia v tomto prípade jedinej podmienky obnovy konania, nebola táto povolená. Zároveň mám za to, že pojem „zistený skutok“ má byť v tomto prípade vykladaný v rozsahu „zistený skutkový stav“. Teda povolenie obnovy konania malo byť skúmané podľa § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov v spojení s § 394 ods. 1 TP a nie výlučne podľa § 394 ods. 1 TP, t. j. rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Zároveň tak bol (a stále je) týmto daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. l) TP, nakoľko nadriadený súd zamietol sťažnosť sťažovateľa, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, t. j. tieto splnené byť nemohli, keďže v zmysle § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov v spojení s § 394 ods. 1 TP mohol súd obnovu konania len povoliť. Tu je potrebné uviesť, že tento dovolací dôvod bolo v tomto prípade nutné vykladať v prospech sťažovateľa. Teda zamietnutie odvolania chápať rovnako ako zamietnutie sťažnosti, ak dovolanie voči uzneseniu KS v Trnave je (malo by byť) prípustné(...)

Podľa môjho názoru bol naplnený aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) TP, nakoľko bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu sťažovateľa tým, že

odôvodnenie oboch nezákonných výrokov predmetných uznesení je pre sťažovateľa nezrozumiteľné a nejasné, t. j. sťažovateľovi nie je zrejmé z akého dôvodu nebolo jeho žiadosti a následnej sťažnosti vyhovené, keď zákonom stanovené podmienky obnovy konania boli splnené, resp. súdy nedali odsúdenému odpoveď v podobe uvedenia zákonného dôvodu a jeho následného odôvodnenia, pre ktorý sa pri tomto druhu povolenia obnovy konania vyžaduje (má vyžadovať) aj naplnenie dôvodu spočívajúceho v tom, že trest uložený odsúdenému v pôvodnom konaní musí byť v zrejmom nepomere k závažnosti činu a k pomerom páchatela. Porušenie práva sťažovateľa na obhajobu zásadným spôsobom vyplýva z porušenia práva sťažovateľa na spravodlivý proces. Tomuto právu spočívajúcemu v oprávnení sťažovateľa domáhať sa ochrany svojich práv na súde zodpovedá povinnosť súdu nezávisle, nestranne a spravodlivo, t. j. zákonne nielen čo do postupu súdu ale aj čo do rozhodnutia, vo veci konať. Právo odsúdeného na spravodlivý proces spočíva v poskytnutí ochrany sťažovateľovi zo strany súdu v kvalite vymedzenej TP ako aj ďalšími zákonmi, t. j. uvedené sa vzťahuje najmä k správne a odôvodnenému použitiu príslušného zákonného ustanovenia, pričom správnosť a odôvodnenosť použitia práve tohto ustanovenia musí byť sťažovateľovi náležite ozrejmenej v rozsahu zodpovedajúcom jeho právu na spravodlivý proces. ...

Proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania podľa § 399 ods. 2 TP a rovnako tak proti uzneseniu o zamietnutí sťažnosti smerujúcej proti takémuto uzneseniu súdu prvého stupňa nie je prípustné dovolanie v zmysle § 368 ods. 1 TP, nakoľko nejde o rozhodnutia vo veci samej, resp. nakoľko tieto nie sú uvedené v taxatívnom výpočte § 368 ods. 2 TP.

Naproti vyššie uvedenému je potrebné zdôrazniť, že všeobecné súdy SR sú garantom výkladu a aplikácie všeobecne záväzných právnych predpisov a zároveň aj garantom dodržiavania práv a slobôd vyplývajúcich z Ústavy SR alebo z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Mám za to, že výklad a následná aplikácia § 368 ods. 1 TP alebo § 368 ods. 2 TP musí v celom rozsahu rešpektovať právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a rešpektovať jeho podstatu a zmysel, a to aspoň v takom rozsahu, aby jeho prostredníctvom bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov

sťažovateľa. V tejto súvislosti je podstatné a určujúce to, že v dovolacom konaní sa rozhoduje predovšetkým o právach a povinnostiach sťažovateľa ako strany dovolacieho konania, pričom sťažovateľ je oprávnený nielen iniciovať dovolacie konanie, ale TP mu garantuje aj ďalšie procesné práva, ktoré mu nemožno odňať formalistickým a reštriktívnym výkladom niektorého ustanovenia TP, t. j. výkladom ustanovenia § 368 ods. 1 TP alebo § 368 ods. 2 TP, ktoré by mohlo v dôsledku neprípustnosti jeho dovolania sťažovateľovi tieto práva odňať.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že dovolací súd sa mal podľa môjho názoru aj napriek zneniu § 368 ods. 1 TP vysporiadať s v dovolaní uvedenými dovolacími dôvodmi v tom rozsahu, či tieto podľa svojho obsahu naplňajú porušenie práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. (...)

Ak tak dovolací súd v odôvodnení svojho uznesenia 1 Tdo 78/2014 zo dňa 4. 2. 2015 neurobil, t. j. nezdôvodnil, že uzneseniami súdu I. a II. stupňa bol alebo nebol porušený zákon a už vôbec nezdôvodnil, či takéto porušenie môže zakladať porušenie základného práva sťažovateľa (čl. 6 ods. 1 dohovoru), porušil týmto základné právo sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Predmetné rozhodovanie Najvyššieho súdu SR vo veci 1 Tdo 78/2014 v uvedenom smere je tak zjavným výkladovým vybočením, ktoré predstavuje porušenie základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Mám za to, že dovolacie dôvody uvedené v bode II. tejto sťažnosti boli v dovolacom konaní dané (a aj stále sú) a zároveň, že tieto svojím obsahom zakladajú porušenie práva sťažovateľa na spravodlivý proces garantované čl. 6 ods. 1 dohovoru.»

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 1 Tdo 78/2014 zo 4. 2. 2015 porušil základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo 78/2014 zo 4. 2. 2015 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 296,44 €, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu sťažovateľa do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

5. Najvyšší súd napadnutým uznesením podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku odmietol dovolanie sťažovateľa.

6. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol: „Dovolanie bolo podané oprávneným procesným subjektom (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.); avšak dovolaním obvineného [REDAKOVANÉ] je napádané rozhodnutie, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371.

Podľa § 368 ods. 2 Tr. por. ak tento zákon neustanovuje inak, rozhodnutím podľa odseku 1 sa rozumie

rozsudok a trestný rozkaz,

uznesenie o postúpení veci okrem uznesenia o postúpení veci inému súdu,

uznesenie o zastavení trestného stíhania,

uznesenie o podmiennečnom zastavení trestného stíhania,

uznesenie o podmiennečnom zastavení trestného stíhania spolupracujúceho obvineného,

uznesenie o schválení zmieru a zastavení trestného stíhania,

rozhodnutie o uložení ochranného opatrenia,

h) rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý riadny opravný prostriedok podaný proti rozhodnutiu podľa písmen a) až g), alebo rozhodnutie, ktorým odvolací súd na základe riadneho opravného prostriedku vo veci sám rozhodol.

V posudzovanom prípade je napadnutým rozhodnutím uznesenie Krajského súdu v Trnave, ktorým súd rozhodol o sťažnosti obvineného [REDAKOVANÉ] proti uzneseniu Okresného súdu Senica, ktorým mu bol zamietnutý jeho návrh na povolenie obnovy konania. Proti takémuto druhu rozhodnutia však dovolanie nie je prípustné.

Neprípustnosť dovolania vyplýva aj z dôvodovej správy k zákonu č. 262/2011 Z. z., ktorým sa doplnil Trestný poriadok. Uvedená novela rozšírila dôvody odmietnutia dovolania na neverejnom zasadnutí v zmysle ustanovenia § 382 písm. f/, pričom dôvodová správa výslovne ako príklad odmietnutia z dôvodu neprípustnosti dovolania uvádza dovolanie podané proti rozhodnutiu o obnove konania.

V tejto súvislosti dovolací súd nad rámec rozhodnutia, k uplatneným námietkam obvineného o vysporiadaní sa s prípustnosťou dovolania, konštatuje, že dovolací súd nie je oprávneným subjektom na prelomenie legislatívnej úpravy neprípustnosti dovolania proti obnove konania.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. f) Tr. por. dovolanie obvineného [REDAKOVANÉ] ako neprípustné na neverejnom zasadnutí bez preskúmania veci odmietol.“

III.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

IV.

9. Predmetom sťažnosti sú námietky sťažovateľa, v zmysle ktorých najvyšší súd porušil sťažovateľovo právo garantované čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže odmietol jeho dovolanie napriek tomu, že podľa mienky sťažovateľa sa mal zaoberať ním namietanými dovolacími dôvodmi bez ohľadu na § 368 ods. 1 Trestného poriadku.

10. Ústavný súd v úvode konštatuje, že právny poriadok explicitne vylučuje podanie mimoriadneho opravného prostriedku (napr. dovolania) voči určitému rozhodnutiu, resp. je vylúčená možnosť, aby najvyšší súd posúdil prípustnosť dovolania s ohľadom na dovolacie

dôvody, pretože jeho neprípustnosť je daná *ex lege* bez ohľadu na prítomnosť dovolacích dôvodov.

11. Ide o situáciu upravenú Trestným poriadkom v § 368 ods. 1 a 2 v spojení s § 382 písm. f), kde Trestný poriadok taxatívne (v § 368 ods. 2) vypočítava rozhodnutia (ak Trestný poriadok neustanovuje inak), voči ktorým je prípustné dovolanie (za splnenia podmienok ustanovených v § 368 ods. 1 v spojení s § 371 Trestného poriadku). *A contrario* je teda voči iným rozhodnutiam krajského súdu dovolanie neprípustné (ak Trestný zákon neustanovuje inak) bez ohľadu na to, či sú, alebo nie sú naplnené dovolacie dôvody upravené v § 371 Trestného poriadku, a dovolací súd je povinný odmietnuť dovolanie bez preskúmania veci a ohľadu na prítomnosť dovolacích dôvodov.

12. Ďalej je nevyhnuté doplniť, že zákonom č. 262/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (účinným od 1. septembra 2011), došlo k zásadnej zmene ustanovenia § 368 Trestného poriadku. K dnešnému dňu platné a účinné (a rovnako už v čase rozhodovania okresného súdu, krajského súdu i najvyššieho súdu) znenie § 368 Trestného poriadku nepripúšťa pochybnosť o otázke prípustnosti dovolania voči uzneseniu krajského súdu o zamietnutí sťažnosti voči uzneseniu okresného súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania.

13. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci (t. j. aj najvyššieho súdu), ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou

ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

14. Ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti považoval za kľúčové posúdenie, či vzhľadom na procesný postup najvyššieho súdu v konaní o dovolaní, spôsob, ktorým najvyšší súd zdôvodnil svoj právny názor, a spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorými najvyšší súd zdôvodnil svoje rozhodnutie vzhľadom na zistený skutkový stav, je sťažnosť zjavne neopodstatnená.

15. Posudzujúc procesný postup najvyššieho súdu v konaní o dovolaní sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd vo veci dovolania konal zákonom predpísaným procesným postupom (§ 377 a nas. Trestného poriadku). Postup najvyššieho súdu plne korešpondoval so zákonnými požiadavkami kladenými na postup dovolacieho súdu a požiadavkami kladenými čl. 6 ods. 1 dohovoru na procesný postup všeobecného súdu.

16. Čo sa týka skutkových a právnych záverov, a teda aj interpretácie a aplikácie ustanovení Trestného poriadku o dovolaní a aj odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd uzatvára, že najvyšší súd nijako nevybočil z medzí určených čl. 6 ods. 1 dohovoru. Najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil skutkové zistenia a svoj právny názor aplikoval a interpretoval príslušné právne normy Trestného poriadku v súlade s ich znením, obsahom i duchom, a závery najvyššieho

súdu obsiahnuté v napadnutom uznesení je následne potrebné považovať za výraz autonómneho rozhodovania najvyššieho súdu v konaní o dovolaní.

17. K námietke sťažovateľa, že najvyšší súd označil dovolanie za neprípustné, aj keď boli dané dovolacie dôvody a mohlo dôjsť k porušeniu ústavných práv sťažovateľa, ústavný súd uvádza, že úvahy najvyššieho súdu, podľa ktorých dovolanie proti právoplatnému uzneseniu krajského súdu o zamietnutí sťažnosti voči uzneseniu okresného súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania nie je prípustné, treba považovať (predovšetkým s ohľadom na závery uvedené v bodoch 10 až 12) za súladné s Trestným poriadkom (ústavný súd opakovane odkazuje na novelizáciu Trestného poriadku zákonom č. 262/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony účinným od 1. septembra 2011) a odôvodnenie týchto úvah za úplné a presvedčivé. Postup a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je ústavne konformné, nie je svojvoľné (arbitrárne) alebo ústavne neudržateľné pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy.

18. Rekapitulujúc dosiaľ uvedené, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ podal dovolanie proti uzneseniu krajského súdu o zamietnutí sťažnosti voči uzneseniu okresného súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania. Voči tomuto rozhodnutiu (uzneseniu) krajského súdu nie je v zmysle § 368 ods. 2 Trestného poriadku dovolanie prípustné. Pre úplnosť ústavný súd dopĺňa, že Trestný poriadok neupravuje odlišne uvedené závery ani v treťom diele ôsmej hlavy tretej časti Trestného poriadku (§ 393 až § 405a) upravujúcom obnovu konania. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ mohol a mal vedieť, že dovolanie voči uzneseniu krajského súdu o zamietnutí sťažnosti voči uzneseniu okresného súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania nie je prípustné a podané dovolanie bude odmietnuté pre neprípustnosť (vyplývajúcu z Trestného poriadku).

19. Nota bene ústavný súd pripomína, že sťažovateľ bol oprávnený podať sťažnosť ústavnému súdu priamo proti uzneseniu krajského súdu o zamietnutí sťažnosti voči

uzneseníu okresného súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania v lehote predpokladanej § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

20. Z už uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť voči napadnutému uzneseníu najvyššieho súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2015